

DOROTHY
KOOMSON

Tą dieną, kai tu išėjai

Alma littera

įžanga

– Ar praneši policijai? – klausia ji.

– Manau, reikia, – sakau.

Mano burna išdžiūvusi, mintys laksto į visas puses, sumanymai ir sprendimai šauna tuo pat metu – nespėju susigaudyti. Nė viena mintis galvoje neužsilaiko, nes į jos vietą tuoj veržiasi kita. Oras užstringa plaučiuose, negaliu nei įkvėpti, nei iškvėpti, – nuo tada, kai dukra prakalbo, kvėpavimas sustojo, o širdis stingsta, nes žinau, kas nužudė mano vyrą. Ir kodėl.

Turiu apie tai pranešti policijai. Žinoma, turiu.

– Prašau, nesakyk, mama.

– Bet Febe...

– Prašau, nesakyk, mama. Prašau. Prašau. Prašau, – kūkčioja ant mano kelių susirangiusi dvylikametė, jos kūnas virpa. – Prašau. Prašau. Prašau. Aš bijau. Aš tikrai bijau.

– Febe, mes negalim...

– Prašau, mama. Aš labai atsiprašau, bet maldauju, nesakyk.

– Ššš, ššššš, – sakau sūpuodama ją, stengdamasi nuraminti. Tai taip neteisinga. Viskas neteisinga. – Dabar nekalbėkim apie tai. Viskas bus gerai. Aš viską sutvarkysiu.

I

Kuo skiriasi įmaišymas ir išmaišymas?

Esu tikra, kadaisė tai žinojau, kažkas tikrai yra sakęs. Matyt, galima atskirti, ar sudedamoji dalis buvo įmaišyta, ar išmaišyta. Visada dėl to šiek tiek abejojau, dažnai svarsčiau, ar taip rašoma tam, kad virtuvės šefo receptas skambėtų įdomiau, ar kad patiekalas atrodytų pagaminamas sunkiau, nei yra iš tikrųjų.

Įmaišyti ar išmaišyti. Išmaišyti ar įmaišyti.

– *H-khm!* – sunkiai atsikrenkščia kitapus stalo sėdintis vyriškis, kurio laikysena ir drabužiai byloja, kad jam gili vidutinio amžiaus krizė. Akivaizdu, jis turi pasakyti kai ką svarbaus. Jis prašo dėmesio, nors mano dėmesys – kiekvienas mano žvilgsnis – kaskart verčia jį gūžtis. *Kaskart*. Jis nežino, kaip elgtis su moterimi, kurios vyras buvo nužudytas. Su manimi.

Žinau, kad mintyse jis taip mane vadina ir taip kalba apie mane kitiems, nes taip apie mane šneka visi, – girdėjau šnabždantis tualetuose darbe, dviejose žaidimų aikštelėse, kur nuvežu vaikus, taip pat nugirdau pokalbius vietos parduotuvėje ir prekybos centre. Tos kalbos nebuvo bjaurios, viso labo nuomonės apie nepavydėtinoje padėtyje atsidūrusią moterį. Net dabar, po pusantrų metų, tebesu Moteris, Kurios Vyras Buvo Nužudytas. Arba tiksliau – Moteris, Kurios Vyras Buvo Nužudytas, O Žudikas Nerastas.

– *H-khm!* – vyras vėl atsikrenkščia ir vėl susigūžia, vos pažvelgiu į jį.

Kai paskutinį kartą buvau susitikusi su šiuo žmogumi kitomis aplinkybėmis, vidutinio amžiaus krizės požymių nesimatė. Kalbėjome apie tai, kaip padėti mano dukrai integruotis į mokyklą po to, kas atsitiko. Jis vengė mano žvilgsnio, kilnojo ant stalo popierius, spragino tušinuką, rinko žodžius, tarsi bijodamas ir nežinodamas, ką pasakyti. Ir štai šiandien mes vėl čia – tas pats kabinetas, ta pati įtampa, tik apsirengęs jis kitais drabužiais, o šalia stovi kitas mokytojas.

Šis šalia direktoriaus lyg tylus asmens sargybinis stovintis vyriškis yra klasės auklėtojas. Girdėjau apie jį – tai *tas* ponas Bromsgrovas. Žaidimų aikštelėse susitinkančios mamos sako „tas“, nes jis yra gana jaunas ir išvaizdus skandalingai nederamų seksualinių komentarų objektas (nesvarbu, kad jos ištekėjusios, o jis nebūtinai moko jų vaikus).

Kitame kabineto gale, toje pat stalo pusėje kaip aš, bet taip toli, lyg būtų ne čia, sėdi mano duktė. Febė Makleroj. Dar nežinau, ką ji padarė ir kodėl per savo pirmąjį laisvadienį po beveik metų darbo buvau iškviesta pas direktorių.

„Ji gera mergaitė, – norėsiu ištartti. – Tai tik laikinas nesusipratimas; ji tikrai gera mergaitė.“ Tačiau juk nepajėgsiu to pasakyti? Niekas lengvai nesiklosto tokioms kaip aš.

– *H-khm!* – vėl atsikrenkščia direktorius ir prabyla: – Ponia Makleroj, nelengva pranešti jums šią žinią. Šiandien Febė kai ką atskleidė savo klasės auklėtojui, ponui Bromsgrovui, – putliu baltu delnu direktorius mosteli minimo vyriškio pusėn. Noriu pataisyti jį, tarstelėti: „*Tam* ponui Bromsgrovui“, bet suprantu, kad taip nedera, tad tik dirsteliu į *ta* poną Bromsgrovą, o jis atkakliai vengia mano žvilgsnio. – Jis nežinojo, ką turėtų daryti, todėl atėjo pas mane, – toliau kalbėjo direktorius. – Pamanėme, kad geriausia būtų kuo greičiau susisiekti su jumis. Juolab kad, atrodo, turėsime pranešti ir socialinei tarnybai.

Kai išgirstu tuos magiškus žodžius, man apmiršta širdis. Kai paskambino mokyklos sekretorė, aš įsitempčiau, nustojau sklaidyti šūsnį ant įvairių popiergalių pakeverzotų receptų, pastūmiau juos šalin ir nusiteikiau išgirsti blogiausia. Tačiau kai man liepė atvykti čia, o ne į ligoninę, ir kai atvykusi pamačiau Febę sėdinčią ant kėdės,

judančią, kvėpuojančią, *gyvą*, leidau sau šiek tiek atsileisti, beveik visiškai atsipalaiduoti.

Na ir kvaila gi aš moteris. Visai pamiršau, kad gyvenimas gali sugriūti pasisukus vėjui, pasikeitus nuomonei, net draugiškas stumtelėjimas gali virsti mirtinu. Gyvenimas gali pasikeisti, kai žiūri tiesiai į jį, bet nepastebi mažyčio plyšelio pagrindinėje arterijoje.

– Nelengva jums tai pasakyti, ponია Makleroj, – direktorius kalba toliau, tarsi užuomina apie socialines tarnybas nepadėtų man deramai suprasti, nusiteikti, kad viskas krypsta į tą pusę, kur šviečia užrašas „Pragaras“. – Apgailestauju, kad turite išgirsti tai iš manęs, o ne iš pačios Febės. Mes pamanėme – mes visi trys, – kad taip pranešti jums būtų geriausia.

Prireikė dviejų policininkų, kad pareikštų, jog dėl „incidento“ daugiau niekada nepamatysiu savo vyro, tad kodėl negalėtų prireikėti trijų žmonių, kad pasakytų, ką padarė mano duktė?

Imu ją tyrinėti. Ji sėdi tulpės formos kėdėje – nususukusi, tarsi būtų saulėgrąža, o saulė būtų kitoje pusėje nei aš, – tad nematau jos veido. Pilkas klostuotas uniformos sijonas nedengia kelių, o ilgos pilkos uniforminės puskojinės melsvai žalsvais krašteliais slepia blauzdas. Ji avi juodus žemakulnius batelius. Plaukai, kuriuos ji man rodo vietoj veido, padalyti į dvi dalis ir juodomis derančiomis plaukų gumytėmis nepriekaištingai surišti į dvi afrikietišškai papurusias kaseles. Ji neatrodo kelianti rūpesčių – niekada. Ji veikia panaši į mergaitę, kuri laikosi taisyklių, daro tai, kas liepiama, o dabar *apstulbo*, nes buvo iškviesta į direktoriaus kabinetą.

„Žinau, ką padarei“, – mintyse jai tariu.

– *H-khm!* – vėl atsikrenkščia direktorius, ir aš atsigrėžiu į jį. Turėčiau žinoti jo pavardę, bet nežinau. Šis gabalėlis informacijos tiesiog dingo man iš galvos, nes jį pakeitė suvokimas, kad žinau, ką iškrėtė mano keturiolikmetė duktė. Jis gali nė nesakyti, nes viską supratau.

Tačiau jis pasako, nes tai turi būti ištarta garsiai, tai turi būti patvirtinta:

– Ponია Makleroj, deja, turiu pasakyti, kad Febė maždaug keturiuos savaitės nėščia.

II

16 metų prieš tą dieną (1995-ųjų birželis)

Mano pirštai buvo stipriai apkabinę porankius, o kūnas prispaudęs prie sėdynės atlošo, kai 4867-uojų reisui į Lisaboną skrendantis lėktuvas nemaloniai sviro į kairę, o paskui tuoj pat metėsi į dešinę. Todėl ir nemėgstu skrydžių. Todėl ilgai svarsčiau, ar man, tiesą sakant, tikrai reikėjo „nuo viso to pabėgti“. Suabejojau, ar tai geriausias būdas pasprukti nuo nerimo ir įtampos namie. Ar verta atsidurti metalinėje dėžėje su vienintele mintimi, kad svirduliuoji ore, ir laukti, kol lėktuvas arba įsklės į ramią padangę, arba staiga šaus žemyn, o aš tada turėsiu rėkti, verkti arba melstis artėjant mirčiai.

„Skrisk į Portugaliją, – pasakiau sau. – Iki ten tik dvi valandos kelio lėktuvu, – pasakiau. – Bus puiku. Užtruksi tik šimtą dvidešimt minučių. Per tokį trumpą laiką gal nebus daug turbulencijų? Kai kurie filmai trunka ilgiau. Viskas bus puiku, Safrona. Neabejotinai puiku.“

Puiku nebuvo. Laikiausi įsitvėrusi lėktuvo sėdynės ranktūrių, atkakliai stengiausi galvoti tik apie dabartį, neleisdama prieš akis prabėgti visam praėjusiam gyvenimui, nes, jei pajėgsiu jį sustabdyti, neįvyks ir likęs – nereikės nei rėkti, nei melstis, nei verkti dėl artėjančios mirties.

Kai lėktuvas ėmė kryptuoti į šonus, šalia manęs sėdintis vyriškis, kurio draugė laikė suspaudusi jam kairę ranką, pasisuko į mane ir atkišo man savo dešinę delną.

– Galite įsitverti, jei norite, – pasakė.

Nuo didelio delno su tvarkingais kvadrato formos nagais mano žvilgsnis nukrypo į jo draugę. Jos žalios akys buvo išpūstos ir pilnos baimės, tiesūs rusvi plaukai pasišiaušę, lyg patys išsigandę, tačiau ji vis tiek pajėgė linktelėti man, tarsi sakydama: „Nagi, nebūk kvaiša, čiupk ir stipriai suspausk. Visi čia įkliuvom.“

Lėktuvas staiga smuktelėjo žemyn, mudvi su jo drauge kartu užsimerkėm ir suklykėm: „Aaaaaaa!“ Tučtuojau suspaudžiau man pasiūlytą ranką ir laikiausi įsikabinusi visą kelią, kol kratėmės, iki pat Lisabonos.

Buvau patekusi į laiko duobę, atsidūrusi kažkur praeityje su Džoeliu, o kai grįžau į dabartį, skrandyje jaučiu pykinimo potvynius ir atoslūgius. Prisiminimai apie Džoelį ir mūsų gyvenimą iki *tos dienos* paprastai mane padrašina, suteikia stiprybės gyventi toliau. Tik ne šį kartą.

Šįkart toje vietoje, kur turėtų būti skrandis, kunkuliuoja neaiškumo ir nerimo katilas, keliantis nepaprastą jaudulį, nes esu viena iš tų tėvų. *Tų* tėvų. Tokių, apie kuriuos skaitai laikraščiuose arba žurnaluose ir kraipai galvą. „Kur buvo tėvai?“ – klausai, kai išgirsti, kad vaikams nutiko kas nors baisaus. Dabar esu viena iš tų tėvų, nes sėdžiu čia abejinga išraiška, susidėjusi ant kelių rankas, mintyse perkratydama paslaptis, kurias ką tik apie mano gyvenimą man atskleidė svetimas žmogus.

Nemėgstu, kai pykina.

Nemėgstu, kai pykina, labiau, negu kai vimdo, nes kai išsiveimi, bent atsikratai skrandžio turinio, lieka tik skausmas krūtinėje ir gerklėje, daugiau nieko; baigta. O šleikštulys tūno paširdžiuose, lėtai ir be perstojo vartosi, kartais pakildamas ir grasindamas išsilieti, paskui vėl nuslūgsta, išsimaišo ir susimaišo, susimaišo ir išsimaišo, ir aiškiai jauti, kad praeis greitai.

Kaip tik dabar jaučiu šleikštulį.

Mano duktė, kuri vis dar rengiasi mokykline uniforma, kuriai

kartu einame pirkti batų, kuri ant savo lovos vis dar susodina meškučius, yra nėščia.

– Ar pasakysi ką nors, Febe? – klausiu dukters, pasisukdama į jos pusę.

Liekna keturiolikmetė, nususukusi nuo manęs, vos gūžteli – nuo mano balso tik šiek tiek refleksiškai įsitempia jos raumenys, tačiau ji nesujuda ir niekaip kitaip neatsako.

– Febe? – švelniai, atsargiai ištariu jos vardą.

Nieko. Mano duktė tyli.

Tada žvilgsnį nukreipiu į tuos du vyrus ir sustoju ties jaunesniuoju, gražesniuoju. *Tuo* ponu Bromsgrovu. Kodėl ji nutarė pasakyti jam? Kodėl iš visų žmonių šiame pasaulyje, šiame mieste, šioje mokykloje ji pasirinko jį? Jis jaunas, bet ne itin, – tiesą sakant, maždaug mano metų. Tokio amžiaus, kad galėtų būti jai tėvas. Jo plaukai apkirpti labai trumpai, veido bruožai griežti – išvaizda tarsi sako, kad geriau su juo nekvailioti, tačiau po akimirkos pamatai, kad jis gali būti nuolaidus ir supratingas. Jis lieknas, beveik liesas, vilki tinkamo dydžio baltus marškinius, tamsiai mėlyną švarką ir gelsvai rudas velvetines kelnes. Jo akys, kiek matyti pro auksaspalviu metalu įrėmintą akinių stiklą, yra to paties tamsiai rudo atspalvio kaip oda ir atrodo geros. Tai pirmas kartas, kai pamačiau jį kaip reikiant, *įsižiūrėjau*, ir dabar suprantu, apie ką moterys šnibždasi vaikų žaidimų aikštelėje. Kodėl juo žavisi. Kodėl žavėčiausi juo, jei būčiau paauglė. Ar mano duktė irgi? Ar dėl to jam pirmam apie tai pasakė? Nes manė, kad tai galėtų juos suartinti? O gal čia kas nors niekingesnis? Gal jis turi ką nors bendra su jos padėtimi?

Mano žvilgsnis nukrypsta į direktorių. „Kaip galėjote leisti, kad tai atsitiktų? – noriu klausti. – Kai ji ne namie, ji būna čia, mokykloje, vadinasi, tai greičiausiai nutiko pamokų metu.“

Vėl imu galvoti apie *tą* poną Bromsgrovą. Ar jinai apie jį užsimindavo kiek dažniau? Ar kur nors jos kambaryje mačiau užrašytą jo vardą, kai įeidavau patikrinti kompiuterio? Rausiuosi po atmintį mėgindama rasti nors vieną akimirką, susijusią su tuo vyriškiu, tuo

galimu mano dukters vaiko tėvu. Tuščia. Niekas neateina į galvą, neišlenda iš atminties. Jis net nesukelia įtarimo, kad tarp jų vyksta kas nors nederamo.

„Tai galėjo atsitikti bet kur, – primenu sau. – Tai galėjo atsitikti su bet kuo, nes nežinau, ką Febė veikia, kai išeina iš mokyklos ir grįžta namo.“ Namie ji visada mokosi, todėl gauna gerus pažymius, arba sėdi svetainėje, sofos kamputyje, su telefonu rankoje ir siuntinėja žinutes, naršo po feisbuką ar tviterį ir panašiai, tiesą sakant, labai nekreipiau dėmesio. Ji namie, tad manydavau, kad saugi. Visi negeri dalykai atsitinka „kitur“, o kol ji šalia ir beveik visą laiką ją matau, tikiuosi, kad ji apsaugota.

– Febė atsisakė nurodyti, kas tėvas, – sako *tas* ponas Bromsgrovas. Akies kampučiu matau, kaip ji truputį pasuka galvą ir žvilgteli į jį. Ar susierzino ir išsižeidė, kad jis man tai sako, ar negali patikėti, kad jis pasakoja, nes pats yra su tuo susijęs? Negaliu suprasti, nes nematau jos veido.

– Ponia Makleroj, nežinau, ką dabar norite daryti... – direktorius nebaigia sakyti ir tikisi, kad toliau kalbėsiu aš.

– Ar ketinate pranešti socialinei tarnybai? – jei jau jis laukia, klausiu.

Direktorius pažvelgia į *tą* poną Bromsgrovą, ir aš pagalvoju, ar kuris nors iš jų išgirdo veik begarsį Febės atsidusimą. Ar jie pastebėjo, kad ji sulaikiusi kvėpavimą? Ar jie supranta, kad mes jau ir taip esame socialinės tarnybos akiratyje, o tokia naujiena viską užvirs iš naujo?

Tas ponas Bromsgrovas įdėmiai pažvelgia į direktorių, paskui į Febę ir vėl į direktorių. Vertindamas padėtį jis aplenkia mane, tiesą sakant, jis vengia į mane pažiūrėti nuo tada, kai tik čia įžengiau. Mačiau, kad nužvelgė, kai įėjau, bet akivaizdžiai dėmesio rodyti nenorėjo. „Viskas gerai, – būčiau norėjusi pasakyti, – žinau, kad esu bloga motina, tad galite nebijoti ir žiūrėti į mane neslėpdamas pasibjaurėjimo. Aš pati savim bjauriuosi – labiau nei mes abu kartu.“

Direktorius galiausiai pasisuka į mane.

– Manau, kol kas niekur neskubėkime, gerai? Manome, būtų geriausia, jei pasikalbėtumėte su Febe, pasvarstytumėte, ką daryti, o

paskui dar kartą susitiktume ir aptartume, koks bus mūsų sprendimas, – jo veidas liepsnoja raudoniū. – Turiu galvoje, sprendimas dėl mokyklos lankymo ir ugdyimo, žinoma. *H-khm!* – jis ima nervingai sklaidyti popierius.

Šleikštulys mano vidiniame katile ima greičiau maišytis ir įsi-maišyti.

16 metų prieš *tą dieną* (1995-ųjų rugsėjis)

– Ko norėtum, kad tau pagaminčiau, gražuole? – paklausė Džoelis.

Susitikinėjome jau du mėnesius (neskaitant laiko, kai susipažinome lėktuve skrisdami į Lisaboną, o paskui mėnesį nesimatėme), ir tai buvo pirmas pasimatymas, kai neplanavome jokios aktyvios veiklos – žaisti boulingo, vaikščioti po kalnus (pavojinga), važinėti ratukinėmis pačiužomis, kopti į uolas, slidinėti ant dirbtinės sniego dangos, lankytis klube. Taigi, tą vakarą jis norėjo ne tokio aktyvaus, labiau atpalaiduojančio pasimatymo su vakariene ir gėrimais jo nuomojamame kambaryje Hove.

– Nieko. Nemanau, kad dar ką nors galėčiau suvalgyti, – ir norėdama tai pabrėžti pasitryniau pilvą. – Valgiau visą dieną, esu prisikimšusi.

– Niekai, – jo sodrus balsas kaip visada maloniai perliejo mane tarsi pašildytas klevų sirupas. – Gali pasirinkti ką tik nori iš mano gana gausaus asortimento šaldytuve.

Džoelis atidarė aukšto balto šaldytuvo dureles – vartus į malonumų pasaulį. Trijose lentynose buvo kruopščiai sukrauta viskas – šviežios daržovės, švieži tešlos gaminiai, obuoliai, gervuogės, braškės, šilauogės, sviestas, sūris, kumpis, šviežia vištiena, lašiša. Žalia mėsa, paukštiena ir žuvis buvo atskirai, kaip ir šviežios daržovės su vaisiais bei produktai iš kulinarijos. Jokių skardinių su pradarytais, apnašomis apsitraukusiais dangteliais; jokių pūvančių ir gličias dėmes paliekančių vaisių ar daržovių; jokių stiklainių užrūdijusiais dangteliais ir apibėgusiomis etiketėmis.

Visa virtuvė taip pat tviskėjo švara. Dviejų miegamųjų bute ji atrodė didoka, bet buvo matyti, kad šioje patalpoje gaminama, valgoma, *gyvenama*. Ant sienos virš viryklės kabėjo dvi ilgos lentynos, pristatytos butelių įvairių rūšių aliejaus su aitriosiomis paprikomis, česnakais ir žolelėmis. Žemesnėje lentynoje stovėjo permatomi indai su įvairių rūšių makaronais, ryžiais, pupelėmis ir lęšiais. Po ja buvo stovas su džiovintomis žolelėmis ir prieskoniais. Ant vieno iš stalviršių stovėjo medinis peilių laikiklis su kyšančiais šešiais peiliais (tikriausiai skirtingų dydžių) sidabro spalvos kotais. Pro didelį langą į virtuvę liejosi šviesa, o ant palangės mažuose vazonėliuose augo žalumynai. Atpažinau levandas, bazilikus ir laiškinius česnakus.

– Tai judu su kambario draugu Finu čia gyvenat visai vieni? – paklausiau.

– Aha, nuo tada, kai baigėm universitetą ir pradėjom dirbti.

– Ir abu domitės maisto gaminimu?

– Ne, tai mano sritis. Finą labiau domina automobiliai. Ir moterys. Bet labiau automobiliai.

– Kaip du tokie skirtingi žmonės tampa tokiais gerais draugais?

– Nesam tokie jau skirtingi. Kaip minėjau, susipažinom per atvirų durų dieną Kembridže. Mus tarsi patraukė vieną prie kito, nes abu maždaug per dešimt minučių supratom, jog esam ten, kad patenkintume tėvus.

– Tiksliau sakant, nuviltumėt, ką?

– Ne, tiksliau sakant, pagyventume. Nelabai norėjau eiti į tą universitetą, ir būtų buvę nesąžininga atimti vietą iš to, kuris visą laiką apie tai svajojo. Taip pat jautėsi ir Finas. Mes vėl susitikom per pokalbius ir pasikeitėm telefono numeriais. Baigę A lygį nutarėm pabėgti ir apsigyventi prie jūros, kad negirdėtume, kaip dūžta mūsų tėvų širdys. Nieko nedarėm, tik dirbom ir linksminomės apie mečius, o paskui abu įstojom į koledžą Braitone.

Uždarydama šaldytuvo dureles paėmiau jį už rankos ir kelias akimirkas stovėjau spoksodama į jį. Tiesiog spoksojau. Jis buvo neabejotinai žaviausias vyriškis iš visų, su kuriais buvau susidėjusi.

Neabejotinai. Maždaug šešių pėdų ūgio, tvirto sudėjimo, raume-ningas – ir ypač traukdavo akį, kai vilkėdavo marškinėlius trumpomis rankovėmis. Daugiau jo nuogo kūno nebuvau mačiusi, tačiau tikėjausi pamatyti. Visada stengiausi paskęsti jo akyse, nes jos buvo tarsi du tamsūs gintariniai verpetai, apsupti juodų kaip degutas blakstienų. Jo veidas atrodė tarsi išskaptuotas iš riešutmedžio – toks lygus, tamsus, traukiantis mano pirštus jį glostyti. O jo lūpos... jos visada man šypsojosi. Kai pagaudavau jį žiūrintį į mane, visada šypsodavosi ar bent kilstelėdavo jų kampučiai.

– Nieko nenorėtum iš šaldytuvo? – paklausė ir vėl paėmė už sidabro spalvos rankenos.

– Ne visai taip, – atsakiau.

Norėdama sugerti jo dėmesį, išsivedžiau jį iš virtuvės į jų erdvią svetainę ir paraginau atsisėsti ant sofos, kad galėčiau įsitaisyti šalia.

– Mieliau paklausyčiau apie tuos metus, kai dirbot ir linksminotės.

– Tikrai taip įdomu? – dvidešimt šešerių metų vaikino veidą vėl nušvietė šypsena. Akimirksniu išsilydžiau. Jis ištiesė ranką ir apkabino mane per juosmenį (seniai laukiau), tada atsilošė ir patraukė mane arčiau savęs.

– O taip, labai labai įdomu.

Stovime autobusų stotelėje netoli mokyklos. Sulaukusi kvietimo atvykti į Šv. Alicijos mokyklą pradėjau taip drebėti, kad nė neketinau vairuoti, todėl paskutinius grynuosius išleidau važiuodama taksi. Liko tik tiek, kad grįžti namo teko autobusu, o Febė turėjo nemokamą bilietą.

Sėdim ant plastiko suoliuko stoginėje, viena nuo kitos atsi-traukusios per dviejų normalaus sudėjimo žmonių tarpą. Jau balandis, tad aš, kaip ir visi, laukiu nors mažiausios užuominos, kad netoli pavasaris, tačiau orai neskuba. Lauke vėsu, bet nėra nemalonu. Vis dėlto norėčiau, kad būtų šilčiau. Laukti autobuso būtų gerokai smagiau, jei vėsus oras nesiskverbtų man po švarku ir nešturpintų odos.

– Turėsi kada nors su manim pasikalbėti, – sakau Febei. Tai bene pirmieji žodžiai po to, kai ištariau: „Teks važiuoti autobusu“, nes ji stovėjo laukdama, į kurią pusę eisiu prie automobilio.

Atsakydama į tai ji dar labiau pasuka nuo manęs galvą, ne į tą pusę, iš kurios turi atvažiuoti autobusas, o namų ir mokyklos link.

Nebežiūriu į ją – ji neketina pažvelgti į mane. Tad išmeigiu žvilgsnį į tą pusę, iš kurios turi atvažiuoti autobusas, ir svarstau: „Ar ji nori būti namuose, ar nori grįžti ir jaustis saugi mokykloje, o gal trokšta būti bet kur, tik ne šalia manęs?“